

Полковникът внимателно огледа присъстващите и каза спокойно:

- Смятам, че ме информирахте достатъчно, но трябва да съм наясно с още една подробност.

Понеже полковникът в този момент гледаше към Физор Апс, тя кимна.

- Как ще инсталирате това ядро, ако не ви допуснат на кораба?

- Не е проблем – отговори му Сидо Йинкс. - В момента вече контролирам цялата компютърна мрежа на кораба-майка. Те дори не подозират. Когато се възстанови ядрото на системата, те ще помислят, че техните специалисти са успели.

- Добре – каза полковникът, - а как ще гарантирате, че те няма да извършат наказателна акция, понеже тук изчезнаха четирима членове на командния им състав, включително командирът на кораба-майка.

- И това не е проблем – успокои го Сидо Йинкс. - Заедно с контрола върху цялата система, съм установил контрол и над оръжейните подсистеми. Те не могат вече да използват бордовите оръжия на кораба, които всъщност представляват най-сериозната заплаха. Контролирам също и бордовите оръжия на совалките.

- И още нещо – полковникът погледна Сидо Йинкс, - кой сте вие, всъщност?

- Аз съм Сидо Йинкс, частен детектив – представи се той. - Нает съм от господин Блавор, който е съдружник на Физор Апс. Те двамата са собственици на най-голямата търговска компания в Принципия, столицата на Мундо Майс. Господин Блавор е заинтересован от това да има мир и сигурност на Земята, защото търгува с редица земни

компании.

- И с какво търгува? - поинтересува се полковникът.

- С жито и ечемик – обясни Физор Апс. - За нас това са изключително ценни продукти.

- За храна? - попита полковникът.

- Не – поклати глава Физор Апс. - За производство на житно питие.

- Житно питие? - учуди се полковникът.

- Жестоко питие – обясни Миро.

- Силен алкохол – преведох му аз.

- Аха – разбра полковникът, - нещо като водка или уиски.

- Доста по-силно – каза му Физор Апс. - Тези напитки, които споменахте, за нас са това, което е за вас ликьорът.

- Убедихте ме – засмя се полковникът, - ще свидетелствам във ваша полза. Само че искам да се свържа с хората в залата за заседания в общината.

- Ще се върнете там – каза му Адон. - Когато свършите работата си, ще ви вземем. Обадете се на преводача, когато сте готов.

- Добре – кимна полковникът и в този миг Сидо Йинкс го върна в залата за заседания.

От високоговорителя на таблета на Сидо Йинкс се чу гласът на полковника. Сидо Йинкс ми намигна и ми показа устройството с големина на еднолевова монета.

- Успях да му го пъкна в джоба – засмя се Сидо Йинкс. - Докато разбере, че не е монета, ще мине достатъчно време.

Полковникът извика:

- Моля за внимание, успокойте се, успокойте се.

Добре. Така е по-добре! Бях на преговори с една група извънземни, които са добронамерени. Те имат сериозни доказателства за агресивните намерения на Ерис Ликт и офицерите му, които го придружаваха. Обаче останалата част от екипажа на кораба-майка няма такива намерения. Групата извънземни, за които ви споменах, ще съдейства да сключим договори с техните планети, които ще бъдат в полза на мира и спокойствието на Земята.

- След изказването ви можем ли да разчитаме, че случаят с кораба-майка е решен? - попита представителят на общината.

- До няколко дена корабът-майка ще напусне Земята – обясни полковникът. - Засега това не е възможно, защото операционната му система е наистина повредена. Аз поех ангажимент да свидетелствам срещу Ерис Ликт и офицерите му пред съдилищата на две планети. След като Ерис Ликт и офицерите му получат заслужени присъди, групата, с която преговарях, ще възстанови операционната система на кораба-майка и той ще излети.

В залата за заседания всички отново започнаха да говорят един през друг.

Полковникът ми се обади по телефона и каза:

- Не обсъдих още един важен въпрос. Необходими са ми пълномощия от моите началници.

- Как най-бързо можете да ги получите? - попитах аз.

- Необходимо е да отлети за София – обясни полковникът.

- Момент – казах аз, - обяснете на Сидо Йинкс, той може да осигури транспорта.

Дадох смартфона си на Сидо Йинкс.

- Господин полковник – каза Сидо Йинкс, - можем

да ви откараме до където пожелаете и то много по-бързо от вашите превозни средства. Сега ще ви вземем тук при нас и след това ще отпътуваме.

Полковникът отново се появи в хангара. Сидо Йинкс му посочи совалката и каза:

- Ако не сте се возили на такова превозно средство, сега ще се повозите.

Физор Апс и Адон се качиха с полковника на совалката.

- Надявам се да не чакаме много – каза Сидо Йинкс на полковника.

- Моите началници вече са уведомени от представителя на Министерството на отбраната – отвърна полковникът. - И аз се надявам да не се бавят. Единствено може да се окаже пречка, ако решат, че трябва Народното събрание да ме упълномощи.

- Тогава? - попита Сидо Йинкс.

- Не знам колко време ще отнеме процедурата – вдигна рамене полковникът. - Може дни, може седмици и месеци.

- Опитайте да стане веднага – каза Сидо Йинкс. - Имате познания, въображение и силен дух. От вас зависят много неща.

Полковникът кимна и Физор Апс затвори вратата на совалката. След това тя седна до Адон и двете поеха управлението.

Внимателно изкараха совалката на пистата и след секунди тя изчезна.

Сидо Йинкс затвори вратата на хангара и се заслушахме в разговора, който се предаваше от устройството в джоба на полковника.

- Как ще кацнете в центъра на София с това нещо? -

попита полковникът.

- Няма да кацаме там – обясни Физор Апс. - Ще се обадиш на човека при когото отиваш. Ще засечем мястото, където се намира той и ще те телепортираме до него.

- Добре – съгласи се полковникът. - А след това?

- Ще се обадиш на Адон, щом вземеш документа – отговори Физор Апс. - Тя ще ти даде телефонния си номер.

- Изпрати ми телефонния номер на полковника, за да му звънна – обади ми се Адон.

Копирах номера на полковника и го изпратих със съобщение до Адон. Тя се обади на полковника и той си запази номера ѝ.

- Вече приближаваме – чух отново гласа на Физор Апс. - Обади са на твоя човек.

- Ало! - извика полковникът. - Иванов! Донев е. Ще ми трябва съдействие.

- Засякох го – каза Физор Апс. - Щом потвърдиш, изпращам те веднага.

- Иванов – чух пак гласа на полковника. - Можеш ли да ме приемеш веднага? Да? Окей. Идвам!

- Донев?! - чухме изненадан глас – Откъде се взе?

- Нали знаеш колко съм експедитивен – каза полковникът.

- Не, не – продължи изненаданият глас. - Нали преди секунди ми се обади?

- Ами да – отговори полковникът. - Бях тук и просто ти звъннах, за да потвърдиш, че ще ме приемеш.

- Не, не, Донев – гласът не се успокои, - изкара ми акъла! Не те видях да влизаш през вратата.

- Иванов – обади се полковникът. - Може би ще трябва да прескочиш до личния си лекар. Не е изключено да имаш кратка загуба на съзнание.

- Донев! - каза гласът малко по-твърдо. - Напълно здрав съм!

- Е, сигурно – съгласи се полковникът. - Може би вниманието ти за миг се е отклонило. Нещо си се замислил. Не знам.

- Добре, Донев – отново се чу гласът на Иванов. - Кажете за какво искате съдействие.

- Сигурно си чул за извънземния космически кораб, кацнал край Варна? - започна полковникът. - В общината организирахме среща с командира на кораба, който те наричат кораб-майка, защото в него има стотици по-малки кораби совалки. Та, вследствие на тази среща разбрахме, че има редица пречки пред осъществяване на контакт, дори и временен. Една група извънземни ми имат изключително доверие и са готови да подпишат с мен договореност, ако получа пълномощия от министъра и президента.

- За какво ще бъдат тези договорености – попита Иванов.

- Предимно юридически формалности – обясни полковникът. - Освен това, те предлагат приятелство срещу търговски сделки, например с пшеница и ечемик.

- Търговски сделки? - извика Иванов – Нали бяха юридически формалности?

- Да – потвърди полковникът. - Това е най-главното. Не можем да осъществим нормален контакт с тях, ако от наша страна някой не е упълномощен от съответните органи.

- Добре, Донев – изпръхтя Иванов, - знаеш, че това е много труден въпрос.

- Ти ми дай достъп до министъра – подкани го полковникът, - а аз ще се оправям нататък.

- Донев, ако не се познавахме от мисии, нямаше да

ти обърна внимание – гласът на Иванов излъчваше малко нетърпение, - но нали заедно сме били под обстрел, мога да разчитам на теб да не ме издъниш.

- Няма – заяви полковникът, - имаш думата ми.

- Господин министър – гласът на Иванов този път беше беше направо раболепен, - полковник Донеv...

- Да влезе! - прекъсна го друг глас, явно по интеркома.

- Господин министър – чу се след малко гласът на полковника, - необходими са ми пълномощия, за да мога да водя нормални преговори с извънземните. Те не ме смятат за лице, с което може да се преговаря, защото нямам писмени пълномощия от съответните органи.

- Полковник Донеv – чу се гласът на министъра, - бях на среща в президентството. Понеже ситуацията е извънредна, президентът има право да дава такива пълномощия. Документът е готов. Просто не очаквах толкова бързо да се придвижиш. Ето...

- Господин министър, благодаря за високото доверие! - извика полковникът.

- Радвам се, че имаме на кого да се доверим, полковник Донеv! - отговори министърът. - Надявам се за няколко дена въпросът да бъде решен.

- Напълно осъществимо е, господин министър – заяви полковникът.

- Добре, дръжте ме в течение – каза министърът и се чу затваряне на врата.

- Е? - чухме гласа на Иванов.

- Въпросът е уреден – отвърна полковникът. -

Имаме късмет, че институциите в такъв момент са съгласували действията си.

- Мога само да ти пожелаая успех, Донеv – в гласа

на Иванов се усети нотка на завист.

- Ще ми е нужен – каза полковникът и излезе от кабинета.

След това чухме полковника да се обажда на Адон:

- Готов съм.